

CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATAREA DISCRIMINĂRII
Autoritate de stat autonomă

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: support@cncd.org.ro

Operator de date cu caracter personal nr. 11375

HOTĂRÂREA nr. 687
din 02.11.2016

Dosar nr: 293/2016

Petiția nr: 2448/18.04.2016

Petent:

Reclamat: Guvernul României, Ministerul Afacerilor Interne, Ministerul Transporturilor, Ministerul Muncii, Familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice.

Obiect: scutirea de plata taxelor de mediu acordată persoanelor cu handicap care dețin autoturisme adaptate

I. Numele, domiciliul și sediul părților

I. 1. Numele și domiciliul petentului

1.1.1.

I.2. Numele și sediul părților reclamate

1.2.1. Guvernul României – Secretariatul General al Guvernului, cu sediul în București, Piața Victoriei, nr. 1, prin reprezentant legal;

1.2.2. Ministerul Afacerilor Interne, cu sediul în București, Piața Revoluției, nr. 1 A, Sector 1, prin reprezentant legal;

1.2.3. Ministerul Transporturilor, cu sediul în București, Bd. Dinicu Golescu, nr. 38, Sector 1, prin reprezentant legal;

1.2.4. Ministerul Muncii, Familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice, cu sediul în București, str. Dem I. Dobrescu, nr. 2-4, Sector 1, prin reprezentant legal.

II. Obiectul sesizării și descrierea presupusei fapte de discriminare

2.1. Petentul sesizează C.N.C.D. cu privire la potențiala discriminare instituită de către Legea nr. 448/2006 art. 6, lit. c potrivit căruia sunt scutite de **plata taxelor de mediu** persoanele cu handicap care dețin automobile sau motociclete adaptate handicapului.

2.2. Petentul apreciază că sunt discriminate persoanele cu dizabilități, încadrate în același grad de handicap și solicită să fie luate măsuri pentru ca toate persoanele încadrate în grad de handicap să fie scutite de **taxa de înmatriculare**, indiferent de tipul handicapului.

III. Citarea părților

3.1. În temeiul art. 20, alin. 4 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată (în continuare O.G. nr. 137/2000), s-a îndeplinit procedura de citare.

3.2. Prin Adresa nr.2448/05.05.2016 a fost citat petentul, iar prin adresele nr. 2850/05.05.2016 au fost citate părțile reclamate, fiind invocată din oficiu excepția de necompetență a C.N.C.D. privind acte normative cu caracter de lege, fiind stabilit termen pentru data de 24.05.2016.

3.3. Petentul a lipsit, comunicând punctul său de vedere.

3.4. Punctele de vedere comunicate de către părțile reclamate au fost comunicate petentului, fiind acordat un termen pentru concluzii scrise.

3.5. Procedura legal îndeplinită

IV. Susținerile părților

4.1. Susținerile petentului

4.1.1. Petentul sesizează C.N.C.D. cu privire la potențiala discriminare instituită de către Legea nr. 448/2006 art. 6, lit. c potrivit căruia sunt scutite de **plata taxelor de mediu** persoanele cu handicap care dețin automobile sau motociclete adaptate handicapului.

4.1.2. În susținerea petiției, petentul subliniază faptul că există numeroase persoane cu handicap grav sau accentuat (nevăzători, tetraplegici, cu membre superioare amputate) care în mod firesc au aceleași nevoi de deplasare ca ale oricărei persoane, dar care nu pot conduce un autoturism fie din cauza handicapului fie pentru că nu dețin un permis de conducere, această sarcină revenind însoțitorului desemnat fără a fi nevoie de adaptarea autovehiculului. Ori există alte cazuri în care persoana cu handicap poate conduce autoturismul fără să fie nevoie de nicio modificare.

4.1.3. Petentul apreciază că sunt discriminate persoanele cu dizabilități, încadrate în același grad de handicap și să fie luate măsuri ca toate persoanele încadrate în grad de handicap să fie scutite de **taxa de înmatriculare**, indiferent de tipul handicapului.

4.2. Susținerile părților reclamate.

Punctul de vedere formulat de către Ministerul Transporturilor

4.2.1. Prin punctul de vedere formulat se solicită în principal admiterea excepției de necompetență invocată din oficiu având în vedere faptul că se invocă o situație discriminatorie care își are izvorul într-un text de lege.

4.2.2. Pe fondul petiției adresate C.N.C.D. învederează următoarele aspecte care au fost comunicate Direcției Juridice de direcția de specialitate a Ministerului Transporturilor în domeniu, respectiv Direcția Transport Rutier, prin adresa nr. 17830/23.05.2016:

- Registrul Auto Român R.A. (RAR), organism tehnic specializat al Ministerului Transporturilor, are atribuții care țin exclusiv de construcția vehiculelor rutiere, de încadrarea acestora în normele de siguranță a circulației, protecție a mediului înconjurător și în categoria de folosință cărora le sunt destinate, fără a avea competențe în stabilirea și încasarea taxei pentru emisiile poluante provenite de la autovehicule, în formele ei consecutive sau în modul de aplicare a Legii 448/2006, lege ce

reglementează protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap. Conform legislației în vigoare, organul fiscal competent care calculează cuantumul acestei taxe este Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin unitățile sale subordonate în a căror evidență este înregistrat contribuabilul ca plătitor de impozite și taxe.

- În conformitate cu legislația în vigoare, competențele RAR în domeniu se rezumă la înscrierea în cartea de identitate a vehiculului, la rubrica „Modificări ce nu afectează performanțele și caracteristicile de folosință ale vehiculului” a dispozitivelor certificate care facilitează conducerea vehiculului de către o persoană cu handicap sau a modificărilor speciale aduse autovehiculelor în scopul preluării și transportului persoanelor cu handicap grav sau accentuat, așa cum sunt ele precizate în Anexa nr. 9 a Reglementările privind omologarea individuală, eliberarea cărții de identitate și certificarea autenticității vehiculelor rutiere - RNTR-7, aprobate prin OMTCT nr. 2132/2005, cu modificările și completările ulterioare.

- Autoutilitara SUZUKI cu numărul de identificare JSAETA00000000, autovehicul din categoria N1, aparținând domnului petentului pentru care s-a eliberat cartea de identitate cu seria L-000000, la data efectuării activităților specifice RAR nu prezenta nicio modificare constructivă în scopul preluării și transportului persoanelor cu handicap grav sau accentuat și nu era echipată cu niciun dispozitiv care să faciliteze conducerea vehiculului de către o persoană cu handicap.

Punctul de vedere formulat de către Ministerul Muncii

4.3.1. Se solicită admiterea excepției de necompetență iar pe fond se arată următoarele:

4.3.2. O.U.G. nr.9/2013, privind timbrul de mediu, a fost gândită în vederea necesității asigurării cadrului necesar pentru realizarea unor programe și proiecte din domeniul protecției mediului, pentru îmbunătățirea calității aerului și pentru încadrarea în valorile-limită prevăzute de legislația comunitară în acest domeniu. Prin adoptarea acestui act normativ se asigură conformarea cu recomandările Comisiei Europene cuprinse în comunicarea din 14 decembrie 2012 potrivit căreia taxarea autoturismelor să nu se bazeze pe criterii specifice tehnologice, ci pe date de performanță obiective, disponibile în mod obișnuit și relevante din punctul de vedere al politicilor, cum ar fi emisiile de CO₂.

4.3.3. Potrivit art. 3 din O.U.G. nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule „(1) *Timbrul se aplică pentru autovehiculele din categoriile M₁, M₂, M₃ și Nu N₂, N₃, astfel cum sunt acestea definite în RNTR 2, cu excepția:....b) autovehiculelor special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat, astfel cum aceste persoane sunt definite în Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările și completările ulterioare;*”

4.3.4. Prevederile art. 3 din O.U.G. nr. 9/2013 sunt clare și de strictă interpretare și nu se aplică tuturor persoanelor care se încadrează în grad de handicap în conformitate cu prevederile Legii nr. 448/2006.

Pentru a beneficia de scutirea taxei de mediu sunt necesare două condiții:

- încadrarea în grad de handicap grav sau accentuat în conformitate cu prevederile Legii nr. 448/2006 a persoanei care conduce autovehiculul sau a persoanei care este transportată cu acesta;
- Autovehiculul să fie special modificat în scopul conducerii de către persoane cu handicap sau în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat.

Punctul de vedere formulat de către Guvernul României

4.4.1. Prin plângerea adresată C.N.C.D., petentul se consideră discriminat prin aplicarea scutirilor de taxe de mediu pentru persoanele cu handicap.

4.4.2. Conform dispozițiilor art.16 alin.(l) din Constituția României, republicată, "Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări" iar OG 137/2000 definește noțiunea de discriminare.

4.4.3. Raportat la principiile enunțate mai sus reținute de instanțele europene (potrivit cu care diferența de tratament devine discriminare când se induc distincții între situații analoge sau comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă) definiția discriminării cuprinsă în art.2 alin.(l) din O.G. nr. 137/2000, republicată, reia condiția arătată, în sensul că pentru existența unei fapte de discriminare trebuie să existe două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fie diferit, condiție ce nu a fost probată și nici evidențiată în cauză.

4.4.4. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat constant că, dacă dispozițiile art. 14 din Convenție oferă o protecție împotriva oricărei discriminări în exercițiul drepturilor și libertăților pe care Convenția le garantează, nu oricare diferență de tratament are, în mod automat, semnificația încălcării acesteia. Astfel apreciază faptul că faptele expuse de către petent nu constituie o măsură discriminatorie.

Punctul de vedere formulat de către Ministerul Afacerilor Interne

5.5.1. Prin punctul de vedere formulat se solicită admiterea excepției de necompetență invocată din oficiu. Ca atare, raportat la situația sesizată de către petent, se pune în discuție legitimitatea CNCD de a interfera în competențele executivului/legislativului, dar și în competențele Curții Constituționale, cu privire la eventualele dispoziții discriminatorii cuprinse în actul normativ invocat. În context, precizăm faptul că înalta Curte de Casație și Justiție a reținut prin jurisprudența sa faptul că *dispozițiile unei legi, reclamate ca având efect discriminatoriu, nu pot face, prin ele însele, obiectul unei sesizări întemeiate pe OG nr.13 7/2000, ci doar al unei excepții de neconstituționalitate în a cărei soluționare Curtea Constituțională are atribuții exclusive.*

5.5.2. De asemenea, se precizează faptul că CNCD, ca autoritate de stat, autonomă, nu se poate pronunța cu privire la modalitatea de interpretare și aplicare a legii, atribut exclusiv al instanțelor de judecată.

5.5.3. Totodată, privitor la înmatricularea vehiculelor cu exceptare de la prezentarea dovezii de plată a timbrului de mediu în cazul *autovehiculelor special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat*, precizăm că la nivelul unităților subordonate MAI au fost aplicate întocmai prevederile legale în vigoare aplicabile în domeniu (OUG nr.9/2013, *Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013 privind timbrul de mediu pentru autovehicule,*

aprobate prin Hotărârea Guvernului nr.88/2013, cu modificările ulterioare, și *Ordinul ministrului administrației și internelor nr.1501/2006 privind procedura înmatriculării, înregistrării, radierii și eliberarea autorizației de circulație provizorie sau pentru probe a vehiculelor*, cu modificările și completările ulterioare).

5.5.4. În considerarea celor ce preced, raportându-se la obiectul petiției și la dispozițiile legale incidente, apreciază că acesta nu este de competența CNCD, conform atribuțiilor stabilite de Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

5.5.5. Luând în considerare dispozițiile **art.20 alin. (4)** din *Ordonanța Guvernului nr.137/2000*, potrivit căreia „*Colegiul director al Consiliului dispune măsurile specifice constatării existenței discriminării, cu sau citarea Ministerului Afacerilor Interne este neîntemeiată întrucât memoriul nu vizează acte/fapte aparținând MAI sau Direcției Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor (DRPCIV), ci eventuale acte și măsuri (răspuns la o solicitare a petentului) ce au fost dispuse în mod direct la nivelul Serviciului Public Comunitar Regim Permise de Conducere și Înmatriculare a Vehiculelor (SPCRPCrV) București, structură înființată în cadrul aparatului propriu al Prefecturii municipiului București (art. 11¹ din Ordonanța Guvernului nr. 83/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare pentru eliberarea și evidența pașapoartelor simple și serviciilor publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor). Potrivit Legii nr.340/2004 privind prefectul și instituția prefectului „instituția prefectului este o instituție publică cu personalitate juridică, cu patrimoniu și buget propriu”.*

5.5.6. Astfel, evidențiază faptul că răspunsul la solicitarea petentului nu a fost formulat de DRPCIV, ci de SPCRPCIV București.

5.5.7. Se invocă lipsa calității de reclamat a MAI care nu este emitent al legislației la care se face referire că ar crea o situație discriminatorie. În context, evidențiază că emitentul OUG nr.9/2013 și al HG nr.88/2013 este Guvernul României, proiectele acestor acte normative fiind propuse prin Ministerul Mediului și Schimbărilor Climatice (actualul Minister al Mediului, Apelor și Pădurilor), în calitate de autoritate publică inițiatoare, potrivit *Regulamentului privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării*, aprobat prin HG nr.561/2009.

5.5.8. De asemenea, în materia facilităților fiscale, *Legea nr.448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap** prevede la art. 6 lit. h) că „*persoanele cu handicap beneficiază de drepturi la facilități fiscale*”, determinarea acestora făcându-se prin actele normative speciale.

5.5.9. Autoritățile publice aflate în subordinea MAI, cu atribuții în efectuarea operațiunilor de înmatriculare/transcriere în circulație a vehiculelor, respectiv serviciile publice comunitare regim permise de conducere și înmatriculare a vehiculelor organizate în cadrul instituțiilor prefectului le revine, potrivit normelor legale, doar obligația de a verifica achitarea timbrului de mediu de către solicitanții acestor operațiuni.

5.5.10. În ceea ce privește conținutul petiției, referitor la presupusa faptă de discriminare a persoanelor cu un alt tip de handicap, diferit de cel locomotor, în ceea ce privește timbrul de mediu, discriminare susținută a fi statuată de *OUG nr.9/2013 și Normele metodologice de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 9/2013*

privind timbrul de mediu pentru autovehicule, aprobate prin HG nr.88/2013, faptă de discriminare sesizată ca urmare a răspunsului negativ întocmit de către SPCRPCIV București cu privire la înmatricularea în circulație a unui vehicul, pe numele petentului CC, fără plata timbrului de mediu, se observă că în acest caz nu se face distincție între noțiunea de faptă de discriminare ce ar putea fi exercitată de o autoritate publică/privată sau de reprezentării acesteia și o presupusă discriminare realizată de normele legale în domeniu, distincția fiind relevantă în materia competenței de verificare a încălcării principiului egalității între cetățeni.

5.5.11. Pe de altă parte, apreciază că susținerile petentului referitoare la o prezumată situație de discriminare, prin OUG nr.9/2013, respectiv prin Normele metodologice de aplicare a acestei ordonanțe de urgență, între persoanele cu handicap locomotor, care sunt exceptate, în condițiile art. 3 alin.(l) lit. b) din OUG nr.9/2013, respectiv art. 2 alin.(l) și (2) din Norme, de la plata timbrului de mediu, față de persoanele cu un alt tip de handicap (nevăzători, tetraplegici, cu membrele superioare amputate etc.) aflate în grade de handicap similare - grav sau accentuat care nu beneficiază de exceptarea de la plata timbrului de mediu - nu poate fi reținută întrucât, față de prevederile OG nr. 137/2000, nu orice diferență de tratament semnifică discriminare, iar pentru a fi reținut tratamentul discriminatoriu este necesar să se stabilească că *persoanele aflate în situații analoge în materie, beneficiază de un tratament diferențiat.*

5.5.12. Persoanele cu handicap locomotor *nu se află într-o situație similară, egală, cu persoanele care au un alt tip de handicap* (tetraplegici, nevăzători etc.) care pot beneficia de transport cu un vehicul normal din punct de vedere tehnic condus și aflat în proprietatea unei persoane fără dizabilități (scutirea de timbru de mediu urmând să se reflecte, pozitiv, în patrimoniul proprietarului vehiculului și nu al persoanei cu handicap), situație în care apreciem că nu poate fi reținută discriminarea acestora din urmă față de prima categorie, ci extinderea acestei facilități/scutiri propusă și pentru vehicule normale din punct de vedere tehnic (construite/modificate în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat în scaune rulante) deținute și conduse de către persoane fără dizabilități *în considerarea utilizării acestora și pentru transportul persoanelor nevăzătoare, tetraplegice etc.*

5.5.13. Având în vedere cele arătate mai sus, nu se poate reține existența unor elemente care să indice o eventuală discriminare a petentului și nici o prevedere legală care ar fi fost încălcată de către MAI sau o structură aflată în subordinea sa.

5.5.14. Față de normele legale învederate și aspectele expuse în cuprinsul prezentei, prin raportare la petiția domnului CC, Ministerul Afacerilor Interne apreciază demersul de referință total neîntemeiat și nejustificat în raport de un eventual fapt de discriminare aplicat de către MAI sau de o structură din subordine.

5.5.15. Reținând definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 13 7/2000, apreciem că se impune a se stabili dacă sunt întrunite cumulativ elementele constitutive ale art. 2 în legătură cu petiția d-lui CC. Pentru situarea în domeniul de aplicare al art. 2 alin. (1) din OG nr. 137/2000, deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2 alin. (1) și trebuie să se refere la persoane aflate în *situații comparabile*, dar care sunt tratate în *mod diferit* datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul OG nr. 13 7/2000. Astfel, din motivația invocată

anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem *două situații comparabile* la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

5.5.16. În acest caz, nu se poate retine întrunirea *elementului de analogie sau de comparabilitate* între anumite categorii de persoane, având în vedere că textul normativ instituie exceptarea de la plata timbrului de mediu *doar în cazul autovehiculelor special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat.*

V. Motivele de fapt și de drept

5.1. Colegiul director constată că Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap instituie facilități fiscale doar pentru persoanele cu handicap grav sau accentuat, persoanele cu handicap mediu nebeneficiind de aceleași facilități.

5.2. Colegiul director urmează a analiza și a admite excepția invocată din oficiu, având în vedere **Decizia nr. 997 din 7 octombrie 2008** a Curții Constituționale, care stabilește următoarele:

„Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în esență, critica autorului excepției pune în discuție constituționalitatea atribuțiilor jurisdicționale ale Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, care, potrivit art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, poate să dispună «înlăturarea consecințelor faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării», în măsura în care situațiile discriminatorii izvorăsc din conținutul unor acte normative.

Față de acestea, Curtea apreciază că o corectă analiză a textului de lege criticat impune interpretarea acestuia în ansamblul reglementării din care face parte, mai precis al Secțiunii VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, care reglementează rolul, atribuțiile și organizarea Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării.

Astfel, Curtea observă că potrivit dispozițiilor art.16 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării îndeplinește rolul de «garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării», iar potrivit dispozițiilor art.18 din același act normativ, «este responsabil cu aplicarea și controlul respectării prevederilor prezentei legi în domeniul său de activitate, precum și în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative care contravin principiului nediscriminării.» Mai departe, art.19 alin.(1) lit.c), precum și art.20, în ansamblu, reglementează rolul jurisdicțional al Consiliului, care are ca finalitate, așa cum s-a arătat, «înlăturarea faptelor discriminatorii și restabilirea situației anterioare discriminării.» În sfârșit, nu trebuie omis nici faptul că art.2 alin.(3) din aceeași ordonanță prevede că sunt discriminatorii «prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane [...]».

Deși autorul excepției apreciază ca fiind un «nonsens» interpretarea dispozițiilor art.20 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 în sensul aplicabilității lor și cu privire la situațiile discriminatorii ce izvorăsc din conținutul actelor normative, Curtea observă totuși că dispozițiile de lege mai sus enunțate au constituit în realitate temeiul

mai multor hotărâri prin care Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a constatat, în cadrul activității sale jurisdicționale, caracterul discriminatoriu al unor prevederi legale. Dovadă a acestui fapt stă și introducerea, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr.75/2008, a alin. (3) la art.19 din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, prin care s-a scos din competența Consiliului soluționarea sesizărilor având ca obiect măsurile legislative în contextul stabilirii politicii de salarizare a personalului din sistemul bugetar, măsură legislativă dictată tocmai ca urmare a efectelor generate de hotărârile emise de această instituție.

În această ordine de idei, Curtea constată că, în vederea îndeplinirii rolului său de garant al respectării și aplicării principiului nediscriminării, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării este chemat să vegheze, printre altele, inclusiv asupra modului în care este respectat acest principiu în conținutul actelor normative. În acest sens, acest organ poate constata existența unor prevederi de lege discriminatorii și își poate exprima opinia în ceea ce privește armonizarea dispozițiilor din cuprinsul actelor normative sau administrative cu principiul nediscriminării. Ceea ce aici interesează sunt efectele pe care le produc aceste opinii. Astfel, dacă s-ar admite că, pe calea controlului jurisdicțional întemeiat pe art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării poate să constate existența unor situații discriminatorii ce își au izvorul direct în conținutul unor norme legale, hotărârea Consiliului ar putea avea ca efect încetarea aplicabilității acestor dispoziții și chiar aplicarea prin analogie a unor alte texte de lege, care nu se referă la persoana sau grupul social discriminate. Într-o atare împrejurare, se pune în discuție legitimitatea acestui organ de a interfera în competențele legislativului, prin înlăturarea aplicabilității unor acte normative și instituirea aplicabilității altora, dar și în competențele Curții Constituționale, care îndeplinește rolul de legislator negativ atunci când constată lipsa de conformitate dintre prevederile unei legi sau ordonanțe și dispozițiile constituționale, sub aspectul art.16 referitor la principiul nediscriminării.

Deși în lumina dispozițiilor constituționale o asemenea interpretare nu ar putea fi acceptată, rolul Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării putând fi rezumat mai degrabă la posibilitatea de a constata existența unor discriminări în conținutul unor acte normative și la formularea de recomandări sau sesizarea autorităților competente pentru a modifica respectivele texte de lege, se observă totuși, așa cum s-a reținut și mai sus, că, în practică, art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 a generat efecte neconstituționale, prin care s-a încălcat principiul separației în stat, la aceasta contribuind chiar formularea echivocă a dispozițiilor cuprinse în Secțiunea VI din Ordonanța Guvernului nr.137/2000.

Pentru aceste motive, Curtea constată că prevederile art.20 alin.(3) din Ordonanța Guvernului nr.137/2000 sunt neconstituționale în măsura în care sunt interpretate în sensul că acordă Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării competența ca, în cadrul activității sale jurisdicționale, să anuleze textul unor acte normative cu caracter discriminatoriu și chiar să substituie acest text cu dispoziții cuprinse în alte acte normative.”

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare**, republicată, cu unanimitatea membrilor prezenți la ședință

**COLEGIUL DIRECTOR
HOTĂRĂȘTE:**

1. Admite excepția de necompetență materială a C.N.C.D. cu privire la acte normative cu caracter de lege, conform **Deciziei nr. 997/2008** a Curții Constituționale;
2. Emiterea unui punct de vedere;
2. O copie a prezentei hotărâri se va comunica părților.

VI. Modalitatea de plată a amenzii: —

VII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată în termenul legal de 15 zile potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ** la instanța de contencios administrativ.

Membrii Colegiului director prezenți la ședință:

ASZTALOS CSABA FERENC – Membru

BERTZI THEODORA – Membru

GHEORGHIU LUMINIȚA – Membru

HALLER ISTVÁN – Membru

JURA CRISTIAN – Membru

LAZĂR MARIA – Membru

POPA CLAUDIA SORINA – Membru

Motivat/redactat – T.B./R.B.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

Punct de vedere

O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, la art. 2 alin. 1 prevede: *„Potrivit prezentei ordonanțe, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.”*

Astfel se poate considera discriminare

- o diferențiere
- bazată pe un criteriu
- care atinge un drept.

Reținând în coroborare cu aceste aspecte definiția discriminării, astfel cum este reglementată prin articolul 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 cu modificările și completările ulterioare, republicată, Colegiul director reține că pentru ca o faptă să fie calificată ca fiind faptă de discriminare, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții:

a) Existența unui tratament diferențiat a unor situații analoage sau omiterea de a trata în mod diferit situații diferite, necomparabile.

b) Existența unui criteriu de discriminare conform art. 2 alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

c) Tratamentul să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a unui drept recunoscut de lege.

d) Tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a aceluși scop să nu fie adecvate și necesare.

Astfel, Colegiul director trebuie să analizeze din mijloacele de probă și înscrisurile aflate la dosar, în ce măsură se poate reține săvârșirea de către partea reclamată a unei fapte de discriminare.

În speța de față petentul consideră discriminatorii prevederile Legii nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, instituind exceptarea de la plata timbrului de mediu doar în cazul autovehiculelor special modificate în scopul conducerii de către persoanele cu handicap, precum și în scopul preluării și transportării persoanelor cu handicap grav sau accentuat.

Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr. 137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul director analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima

instanță, elementele art. 2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță. În măsura în care se reține întrunirea elementelor discriminării, așa cum este definită în art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

Pentru a ne situa în domeniul de aplicare al art. 2, alin. 1 deosebirea, excluderea, restricția sau preferința trebuie să aibă la bază unul dintre criteriile prevăzute de către art. 2, alin. 1, și trebuie să se refere la persoane aflate în situații comparabile dar care sunt tratate în mod diferit datorită apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute în textul de lege menționat anterior. Așa cum reiese din motivația invocată anterior, pentru a ne găsi în situația unei fapte de discriminare trebuie să avem două situații comparabile la care tratamentul aplicat să fi fost diferit. Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

Colegiul director analizează dacă în cazul semnalat de către petent se întrunesc condițiile pentru existența unei fapte de discriminare.

Din analiza obiectului petiției raportat la îndeplinirea elementelor constitutive ale faptei de discriminare, Colegiul director reține că, în speță, acestea nu se întrunesc, nefiind vorba de situații comparabile, nefiind astfel încălcat principiul egalității și nici cel al nediscriminării. Prin urmare, Colegiul director decide faptul că, în cazul semnalat de petent, nu s-a săvârșit o faptă de discriminare, potrivit O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

Concluzionând, Colegiul director reține că aspectele semnalate de petent nu reprezintă fapte de discriminare potrivit art. 2, alin. 1 din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, nefiind întrunite elementele constitutive ale faptei de discriminare, respectiv lipsind situația comparabilă.

Asztalos Csaba Ferenc
Presedinte

Theodora Bertzi
Membru Colegiu director